

meget forskjelligt. Der er derfor heller ingen Uoverensstemmelse, saaledes som den ærede Ordfører vilde gjøre gjældende, mellem, at jeg i Hjør ikke gjorde Indsigelse imod Regeringens og særlig Krigsministerens Hævdelse af, at Landet havde Raad til at udføre de nødvendige Forsvarsforanstaltninger, og min Stilling nu. Det erkjender jeg nemlig, og det har jeg altid gjort gjældende, at det har Landet Raad til. Men et Andet er, hvorvidt Statskassen, med den Beholdning, den har, og med dens aarlige Overskud af Indtægter over Udgifter, er i Stand til at dække de fornødne Omkostninger derved, og derfor gif min Indsigelse i min forrige Udtalelse ikke ud paa, at Flertallet i og for sig forlangte alle disse Foranstaltninger gennemførte, men der gif ud paa at paatale, at man forlangte Gjennemførelsen uden at anvise de fornødne Midler dertil. Der som den ærede Ordfører og de, for hvem han tager Ordet, vilde anvise Midlerne, blev min Stilling en ganske anden. Men jeg hævder, at saaledes som den finantstuelle Stilling er for Dieblisset, kan der ikke være Tale om at gennemføre alle disse Foranstaltninger, naar da først en Toldlov skal vedtages, der ned sætter Indtægterne med $3\frac{1}{2}$ Million Kr. om Aaret. Den ærede Ordfører mente endvidere, at jeg havde afløret i høi Grad en indre Modsigelse i Højrepartiet og dets Presse, naar jeg fremhævede stærkt Stigningen paa de civile Ministeriers Budgetter i de senere Aar og ved Siden deraf dog stadig havde gjort gjældende, at det var utilfredsstillende og knappe Finantslove, som dette Thing bød Regeringen. Jeg skal dertil bemærke, at jeg har som Mindretallets Ordfører baade i Aar og i Hjør og maasse ogsaa i Forsjor nævnt, at Bevillingerne til de civile Ministerier havde i det Hele været tilfredsstillende, og at man har opgivet det tidligere utilbørlige Bisneri og Knapheden paa disse Ministerier, og derfor har jeg prist Flertallet. Men jeg maa tilføie, at fordi disse Budgetter blive tilfredsstillende, er det ikke sagt, at der foreligger en Finantslov, som er fuldt tilfredsstillende og fuldt antagelig for Regeringen, og saa kan man meget godt tale om knappe og utilfredsstillende Finantslove. Jeg skal yderligere bemærke, at selv om dette ikke er Tilfældet, selv om man viste sig lige saa rundhaandet

paa de militære Budgetter som paa de civile, kunde det dog meget vel tænkes, at en saadan helt igjennem rundhaandet Finantslov blev uantagelig, fordi der var et eller flere Punkter, hvor der var en saadan Disjents mellem Thinget og Regeringen, at det var umuligt for Regeringen at modtage Finantsloven. Vi have tidligere haft en saadan Konflikt, hvor Striden ikke dreiede sig om finantstuelle men netop om politiske Spørgsmaal. Der er altsaa ingen Modsigelse i, hvad der i Dag er kommet frem her i Salen, og hvad der ellers er kommet frem fra vor Side og fra den Presse, der støtter Højre. Jeg kan kun slutte med at beklage, at de store og vidtgaaende Forslag, som den ærede Ordfører i Gaar gjorde sig til Talsmand for, ere skrumpede ind i den Grad som i det ærede Medlemis sidste Foredrag. Jeg vilde unegtelig hellere have set, at den ærede Ordfører havde sagt: Vi anse fremdeles alle disse store Foranstaltninger for særlig nyttige og paatrængende for Landets økonomiske Udvikling, og vi ere derfor ogsaa til Ginds at skaffe de Midler, som ere nødvendige til at gennemføre dem.

Judenrigsministeren (Ingerslev):

Jeg tillod mig at spørge den ærede Ordfører, hvoraf han vidste, at Regeringen ikke anskede eller ikke vilde have, tror jeg han udtrykte sig, en Toldforening med Sverig? Det tillod jeg mig først at spørge om, og dertil svarede den ærede Ordfører, at Regeringen ikke havde ført nogen Forhandling med Sverig derover. Jeg tillader mig nu at spørge den ærede Ordfører, hvorfra han veed det, og hvorledes han kan vide det? Det er vel ikke Alt i Verden, der kommer til den ærede Ordførers Kundskab. Den ærede Ordfører kan ikke ganske ugenert udtale sig om dette Punkt og sige, at saaledes er det, thi det kan den ærede Ordfører ikke vide Noget om. Den ærede Ordfører mindebe om, hvad jeg for Næsten tidligere, da jeg havde Ordet, mindebe om, at jeg i 1887 førte Forhandlinger med den ærede Ordfører om den samme Linie, Gjedser-Kjøbenhavn o. s. v., og den ærede Ordfører yttrede da, at det var den Gang, Bisnepolitikken hørte op, og man begyndte at forhandle i 1887. Dette Udtryk overraskede mig i høi Grad, thi jeg tror ikke at feile, naar jeg